

ANHANG

Resümees der Beiträge (englisch, französisch, russisch, tschechisch)

Englische Resümees

Herbert Stiehl: *Baptismal Certificates of Bach's Children – A Document Find*
The original baptismal certificates of Bach's children born in Leipzig have been located in the archives of the parrish of St. Thomas's and St. Matthew's. Two of the documents appear in Bach's own hand; the remaining ones contain autograph entries and additions. In some of the cases there are notable deviations from the wording of the text previously known through the Leipzig church records.

Ralph Leavis: *On the Authenticity of Bach's Violin Concerto in D Minor*
The article presents a critical inquiry into W. Breig's argument, presented in BJ 1976, according to which a violin concerto not composed by Bach may have served as a model for the harpsichord concerto BWV 1052 and the works related to it. Criteria of part writing, instrumental demands, and source history almost completely confirm the view that the lost violin concerto must have been an original composition by Bach.

Werner Breig: *Bach's Fragmentary Harpsichord Concerto in D Minor BWV 1059*

Unlike those contained in the harpsichord concertos BWV 1052–1058, the ritornello BWV 1059 is the result of a thorough revision (the model for the fragmentary work was very likely an oboe concerto). Accordingly, the total form of a revised first movement would, in fact, have led from the sphere of transcription to that of novel composition. It may have been for this reason that Bach's manuscript breaks off at the end of the ritornello.

Günther Wagner: *Concerto Elements in Bach's Two-Part Inventions*

Taking his point of departure from the argument that there is considerable interaction and merging of musical genres in the High Baroque, the author shows that the opening sections of the two-part inventions must be understood in terms of the principles governing the exposition of concerto themes (announcement of theme, perpetuation, epilogue).

Hans-Joachim Schulze: *A „Dresden Minuet“ in the Second Clavier Book for A. M. Bach, and Comments on the Source Situation of Several of Bach's Chamber Music Works*

An investigation of the Berlin Bach manuscripts P 268, P 269, and St 162 has resulted in a new perspective in judging the origin and history of these sources. Through the re-appraisal of a manuscript which had been lost for several decades it has been possible to assign two of the best-known minuets from

the Clavier Book for A. M. Bach to their original composer. One of the foremost assistants from Bach's early years in Leipzig, so far designated as "main copyist C", proves to be a member of the Bach family.

Christoph Wolff: Critical Annotations on the Text of the Original Edition of Bach's Partitas

Manuscript corrections and additions appearing in the copy of the original print owned by the Library of Congress, Washington, D.C., point out the composer's revisions, previously unknown, in the partitas no. 2 and 3 and prove to be of particular importance from the point of view of performance practice.

Wolfgang Wiemer: Johann Heinrich Schübler, Engraver of the Art of Fugue
An interpretation of archival documents has led to new understanding of the biography of J. H. Schübler (1728–1807), brother of J. G. Schübler and his activity as engraver and, above all, teacher. His work as a music engraver (evidently of very limited duration) seems to have ended with the sample sonatas in C. P. E. Bach's "Essay" (1753).

Herbert Zimpel: The Conflict between Calvinists and Lutherans in Cöthen at the Time of Bach's Tenure

Documents preserved in the Cöthen church records attest to a continual and often vehement conflict between the privileged majority of the Calvinists in the principality of Anhalt and that of the suppressed Lutherans. Since Bach and his family were probably involved in the dispute, this might be added to the reasons for Bach's leaving.

Thomas Wilhelmi: Bach's Library – Hans Preuss's Studies Continued

On the basis of new bibliographical investigations a complete listing of Bach's collection of theological works has been compiled. With this catalog, numerous gaps in the identification of books are closed, and full title quotations, brief summaries as well as source locations are given.

Französische Resümees

Herbert Stiehl: Certificats de baptême des enfants de Bach – Une découverte de documents

Les originaux des certificats de baptême des enfants de Bach nés a Leipzig ont été retrouvés dans les archives des paroisses de St Thomas et St Matthieu. Deux de ces documents semblent être écrits de la main de Bach; les autres contiennent des inscriptions autographes et des additions. Dans certains cas, on observe des écarts de terminologie très nets par rapport aux textes en usage courant dans les archives des églises de Leipzig.

Ralph Leavis: Sur l'authenticité du Concerto pour violon en ré mineur de Bach

Cet article présente une enquête critique sur la thèse de W. Breig, exposée dans la chronique BJ 1976, selon laquelle un concerto pour violon dont Bach n'est pas l'auteur aurait servi comme modèle au concerto pour clavecin BWV 1052 et aux œuvres en relation avec ce concerto. Des critères d'écriture de parties, d'exigences instrumentales, et de sources historiques confirment presque complètement l'opinion que ce concerto perdu pour violon a du être une œuvre originale de Bach.

Werner Breig: Le concerto fragmentaire de Bach, pour clavecin en ré mineur BWV 1059

Contrairement à ceux des concertos pour clavecin BWV 1052 et 1058, le ritornello du concerto BWV 1059 est le résultat d'une révision complète (le modèle pour cette œuvre fragmentaire fut très vraisemblablement un concerto pour hautbois). Par conséquent, la forme globale d'un premier mouvement entièrement revu aurait, en fait, mené du stade de la transcription à celui de la composition proprement dite. C'est peut-être pour cette raison que le manuscrit de Bach s'arrête à la fin du ritornello.

Günther Wagner: Eléments de style concerto dans les Inventions à deux voix de Bach

Partant de la théorie qu'il y a une interaction et une fusion considérables de genres musicaux durant l'ère du Haut Baroque, l'auteur montre que les sections initiales des inventions à deux voix doivent être comprises en fonction des principes gouvernant l'exposition des thèmes de concertos (annonce du thème – perpétuation – épilogue).

Hans-Joachim Schulze: Un « Menuet de Dresde » dans le Second Livre de Clavecin pour A. M. Bach, et Commentaires sur la situation des sources de plusieurs œuvres de musique de chambre de Bach

Une investigation des manuscrits berlinois de Bach P 268, P 269 et St 162 a résulté en une nouvelle perspective sur la manière d'estimer l'origine et l'histoire de ces sources. Grâce à la reconsidération d'un manuscrit qui avait été perdu pendant plusieurs dizaines d'années, il a été possible d'attribuer deux des menuets les plus connus du Livre de Clavecin pour A. M. Bach à leur auteur d'origine. Un des principaux assistants de Bach durant ses premières années à Leipzig, désigné jusqu'à présent « copiste principal C », s'avère être un membre de la famille de Bach.

Christoph Wolff: Annotations critiques sur le Texte de l'Édition Originale des Partite de Bach

Les corrections et les additions manuscrites apparaissant sur la copie de la gravure originale appartenant à la Library of Congress, Washington, D.C., révèlent les révisions de l'auteur, inconnues jusqu'à présent, dans les partite no. 2 et 3, et s'avèrent être d'une importance particulière du point de vue de la pratique d'exécution.

Wolfgang Wiemer: Johann Heinrich Schübler, Graveur de l'Art de la Fugue
 Une interprétation de documents d'archives a mené à un aperçu nouveau sur la biographie de J. H. Schübler (1728–1807), frère de J. G. Schübler, ainsi que sur son activité en tant que graveur, et, par dessus tout, enseignant. Son œuvre en tant que graveur de musique (de toute évidence de très courte durée) semble s'être terminée avec les exemples de sonates dans l'Essai de C. P. E. Bach (1753).

Herbert Zimpel: La Dispute entre l'Eglise Réformée et l'Eglise Luthérienne à Cöthen à l'époque de l'exercice de Bach

Des documents préservés dans l'église de Cöthen attestent un conflit ininterrompu et souvent véhément entre la majorité privilégiée, paroisse de l'Eglise Réformée de la principauté d'Anhalt, et la paroisse des Luthériens opprimés. Etant donné que Bach et sa famille furent sans doute activement impliqués dans cette querelle, ceci pourrait s'ajouter aux raisons qui ont causé le départ de Bach.

Thomas Wilhelmi: La Bibliothèque de Bach – La suite des études de Hans Preuss

Sur la base de nouvelles investigations bibliographiques, une liste complète de la collection de livres théologiques de Bach a été dressée. Grâce à ce catalogue, de nombreuses lacunes concernant l'identité de certains livres sont comblées, et les titres complets sont donnés accompagnés de brefs résumés et des lieux des sources.

Tschechische Resümees

Herbert Stiehl: Křestní listy Bachových dětí – nalezené dokumenty

Původní křestní listy Bachových jedenácti dětí narozených v Lipsku byly nalezeny v archivu obce Thomas-Matthäi-Gemeinde. Dva z těchto dokumentů jsou psány Bachovým vlastním rukopisem, ostatní obsahují vlastnoruční záznamy a dodatky. V několika případech se vyskytují pozoruhodné odchylky od dosud známých textů lipských matrik.

Ralph Leavis: K otázce autentičnosti Bachova Houslového koncertu d-moll
 Kriticky se zkoumá tvrzení W. Breiga v Bachově almanachu 1976, podle něhož je možné, že jeden houslový koncert nepocházející od Bacha byl předlohou Cembalového koncertu BWV 1052 a jeho sesterských děl. Průzkum techniky vět a instrumentálních požadavků jakož i poznatky týkající se historie tradicí potvrzují názor W. Fischera, že ztracený houslový koncert je s velkou jistotou Bachovou původní kompozicí.

Werner Breig: Bachův fragment Cembalového koncertu v d-moll (BWV 1059)
 Forma ritornelu v BWV 1059 je na rozdíl od Cembalových koncertů BWV 1052–1058 výsledkem důkladného přepracování prvního podání (pravděpodobně jednoho hobojového koncertu). Z tohoto nového podání by pro

první větu jako celek vyplynuly tak dalekosáhlé konsekvence, že by se transkripce dostala až do blízkosti nové kompozice. Proto asi Bach záznam náhle ukončil na konci ritornelu.

Günther Wagner: Koncertní prvky v Bachových dvojhlasých invencích Vycházejí z téze, že v pozdních barokních dílech v značné míře dochází k vzájemnému ovlivňování a směřování, je ukázáno, že začáteční části dvojhlasých invencí jsou obdobné jako princip koncertního tématického základu (začátek tématu – pokračování – epilog).

Hans-Joachim Schulze: „Dráždanský menuet“ v druhé Klavírní sbírce (Klavierbüchlein) Anny Magdaleny Bachové. Včetně poukazu na tradice některých Bachových komorních děl.

Z průzkumu berlínských Bachových rukopisů P 268, P 269 a St 162 vyplývají nová stanoviska k vzniku a tradici těchto pramenů. Novým průzkumem jednoho po desítiletí ztraceného rukopisu mohou být dva neznámější menuety z Klavírní sbírky Anny Magdaleny Bachové přiřazeny svému pravému autorovi. Jeden z nejdůležitějších pomocníků na počátku lipského období, dosud známý jako „hlavní kopista C“, se odhalil jako člen Bachovy rodiny.

Christoph Wolff: Kritické poznámky k textu v původním tisku Bachových partit

Rukopisné korektury a dodatky v originálním exempláři Library of Congress (Washington) svědčí o dosud nepovšimnuté původní revizi 2. a 3. partita, která je hudebně a prakticky velmi důležitá.

Wolfgang Wiemer: Johann Heinrich Schübler, rytec „Umění fugy“

Vyhodnocení archivních dokumentů vede k ujasnění biografie J. H. Schüblera (1728–1807), bratra Johanna Georga Schüblera, jakož i jeho činnosti jako rytec a – převážně – jako učitel. Zdá se, že jeho časově zřejmě velmi omezené vedlejší zaměstnání jako rytec not končí zkušebními sonátami pro „Versuch“ („Pokus“) (1753) od C. P. E. Bacha.

Herbert Zimpel: Spor mezi reformovanými a luterány během Bachovy úřední doby v Köthenu

Dokumenty z církevních archivů v Köthenu prokazují trvale doutnající a mnohokrát otevřeně vypukající konflikt mezi privilegovanou množinou reformovaných a utiskovanou menšinou luteránů v anhaltské zemi. Jelikož i Bach se svou rodinou byl do těchto rozmíšek zapleten, lze v tom vidět jednu z příčin Bachova odchodu z Köthenu.

Thomas Wilhelmi: Bachova knihovna. Pokračování práce Hanse Preuße

Na základě nových bibliografických výzkumů se předkládá kompletní seznam Bachovy teologické knihovny, který vyplňuje početné mezery v identifikaci knih a nabízí úplné citáty názvů, stručná udání obsahů a doklady o místech, kde jsou knihy deponovány.

Russische Resümeees

Херберт Штиль: Бумаги о крещении детей Баха — документная находка

Оригинальные бумаги о крещении одиннадцати родившихся в Лейпциге детей Баха были обнаружены в архиве прихода Фомы-Матфея. Два из этих документов имеются в собственной рукописи Баха, остальные содержат внесения и дополнения, собственноручно сделанные им. В некоторых случаях имеются существенные отклонения по сравнению с известными до сих пор текстами Лейпцигских церковных книг.

Ральф Левис: К вопросу о подлинности скрипичного концерта реминор Баха

Подвергается критическому исследованию изложение В. Брейга, согласно которому не принадлежащий Баху скрипичный концерт следует считать основой для клавесинного концерта BWV 1052 и его однотипных произведений. Наблюдения по технике композиционного письма и инструментальным требованиям, а также относительно истории предания подтверждают мнение, что исчезнувший скрипичный концерт с довольно достоверностью был оригинальной композицией Баха.

Вернер Брейг: Фрагмент клавесинного концерта ре минор Баха (BWV 1059)

Ритуфельная редакция BWV 1059 в отличие от клавесинных концертов BWV 1052—1058 является результатом основательной обработки первой редакции (по всей вероятности концерта для гобоя). Для первой части как целого из этой новой редакции вытекали бы такие далеко идущие последствия, что транскрипция приблизилась бы к новой композиции. Очевидно поэтому Бах с окончанием ритуфелья прервал запись.

Гюнтер Вагнер: Элементы концерто в двухголосых инвенциях Баха

Исходя из тезиса, что жанры позднего барокко в значительной степени подвержены взаимному влиянию и смешению, показывается, как начальные части двухголосых инвенций следует понимать аналогично принципу построения концертной темы (зерно темы—развертывание—эпилог).

Ганс-Иоахим Шульце: «Дрезденский менует» во второй фортепианной книжке Анны Магдалены Бах. С указаниями по некоторым дошедшим до нас камерным произведениям Баха

Исследования берлинских рукописей Баха P 268, P 269 и St 162 приводят к новым выводам по происхождению и передаче этих источников. При проведении нового исследования считавшейся

на протяжении десятков лет пропавшей рукописи удалось установить фактического автора двух наиболее известных менуэтных частей из Фортепианной книжечки Анны Магдалены Бах. Один из наиболее важных помощников первого лейпцигского периода, до сих пор известный как «главный переписчик С» оказывается членом семьи Баха.

Криштоф Вольфф: Критические примечания к тексту первоначального издания партит Баха

Рукописные исправления и дополнения в экземпляре первоначального издания «Либрари оф Конгресс» (Вашингтон) указывают на остававшееся без внимания изменение подлинника 2-й и 3-й партит, имеющее музыкально-практическое значение.

Вольфганг Вимер: Иоганн Генрих Шюблер, гравер «Искусства фуги»

Обработка архивных документов приводит к освещению биографии И. Г. Шюблера (1728—1807), брата Иоганна Георга Шюблера, а также его деятельности как гравера и — преимущественно — как учителя. Его очевидно очень короткая деятельность (побочная) как нотогравер нашла, повидимому конец, пробными сонатами К. Ф. Э. Баха «Опыт» (1753).

Херберт Цимпель: Спор между сторонниками реформатской церкви и лютеранами в Кётене во время службы там Баха

Документы из церковных архивов Кётена свидетельствуют о постоянно тлеющем и неоднократно открыто разгорающемся конфликте между привилегированным большинством сторонников реформатской церкви и угнетенным меньшинством лютеран в Ангальте. Так как в эти конфликты по всей вероятности был вовлечен и Бах со своей семьей, то это могла быть одна из причин его ухода из Кётена.

Томас Вильгельми: Библиотека Баха. Продолжение работы Ганса Пройсса.

На основе новых библиографических исследований предлагается полный список книг теологической библиотеки Баха, который восполняет многочисленные пробелы в идентификации книг, а также дает полные цитаты названий, краткие данные по содержанию и указания по расположению.

Nachtrag zu Jahrgang 64 (1978):

Tschechische Resümeees

Alfred Dürr: Heinrich Nicolaus Gerber jako Bachův žák

Postup Gerbrovy výuky u Bacha lze sledovat na zachovaných, jím pořizovaných opisech Bachových děl. Celkem potvrzují údaje jeho syna E. L. Gerbra v příslušném slovníkovém hesle. Podle toho začalo Gerbrovo studium koncem r. 1724 Invencemi a Sinfoniemi a pokračovalo přes Francouzské a Anglické svity až k Temperovanému klavíru. Dříve než slovník uvádí začal Bach vyučovat Gerbra generálbasu.

Hans-Joachim Schulze: „Kus ve zlatém papíru“. Zjištění o některých Bachových opisech z raného 18. století

Srovnáním textových částí v notových rukopisech s odpovídajícími archivními dokumenty šlo určit šest dosud neznámých písařů důležitých pramenů a upřesnit datování těchto rukopisů. Určení se týká tak významných pramenů jako jsou „Moschelský autograf“ Preludia a fugy C Dur (BWV 545), původní zápis hlasů Orchestrální svity C Dur (BWV 1066), jakož i Bachova učebnice generálbasu z roku 1738.

Yoshitake Kobayashi: Nové poznatky o některých bachovských pramenech na základě zkoumání písma.

Zkoumání písařů vede k objasnění různých otázek. J. L. Krebse lze identifikovat jako skladatele BWV 567 a BWV příloha 27. Autory následujících, Bachovi připisovaných skladeb, jsou C. P. E. Bach (BWV 1020), J. E. Bach (Bach-Inc. 47), G. Kirchoff (BWV 907, 908), B. Pasquini (BWV 833). Ke skladbě BWV 525 existovala pravděpodobně raná verze v B dur. Vedle určení řady rukopisů a jejich písařů z okruhu Bachových žáků, lze také doložit Bachova provozování skladeb F. Contiho, B. Pasquiniho a D. Buxtehudeho.

Dietrich Kilian: Některé nové aspekty v traktování pramenů Bachových klavírních a varhanních skladeb

Pojem „originální rukopis“ třeba v případě klávesových děl chápat širěji než dosud. Odvolávat se pouze na autograf je problematické, protože často existují autografy dva. Také počet autorizovaných opisů, které vznikly v Bachově domě, a které obsahují skladatelovy korektury, je mnohem větší, než se dosud předpokládalo. Díky tomu vzniklo mnoho variant čtení pramenů, které velmi ztěžuje poznání jejich filiací, jak autor osvětluje na příkladech varhanních sonát (BWV 525–530).

Reinhold Krause: Ještě jedno neznámé vysvědčení J. S. Bacha

Paul Christian Stolle (1706–1779/80), v letech 1722–1733 alumnus lipské tomášké školy, se ucházel o místo kantora ve městě Auma a vyžádal si od Bacha vysvědčení. Tento dokument byl nalezen ve fondech Státního archivu ve Výmaru. Z Bachových opatrných formulací vyplývá, že Stolle měl jen omezené hudební schopnosti.

Christoph Wolff: Bachova kantorátní zkouška v Lipsku a dějiny provozování kantáty „Bože pravý a synu Davidův“ BWV 23

Analýza originálních provozovacích materiálů ke kantátě č. 23, které jsou nyní po vrácení ztracených pramenů v roce 1977 úplně pohromadě, dává přesné informace o různých nevyjasněných otázkách. Toto dílo, komponované jako třívětá kantáta v Köthenu, bylo ke kantorátní zkoušce v Lipsku v roce 1723 rozšířeno o nějakou (výmarskou?) chorální větu, dále bylo transponováno z c moll do h moll a provedeno v neobvykle velikém obsazení. Později bylo dílo prováděno v původním c moll a v menším obsazení.

Georg von Dadelsen: Kříž s podružnou věcí. Vydavatelské a praktické poznámky k Bachově artikulaci

Dodatečně připsané a protichůdné legátové obloučky v bachovských rukopisech působí četná nedorozumění. Autor ukazuje na různých příkladech, že Bachovy zápisy obloučků slouží jednak k vyjádření afektů, jednak k podrobnému členění skladby z hlediska jejího smyslu. Zápisy obloučků souvisejí rovněž s technikou houslové hry (nasazování smyků). Ostatní nástroje obvykle přejímají artikulační způsoby houslí, které zdůrazňují rytmické těžiště taktů a dbají na plynulý přednes.

Paul Brainard: O chybách a korekturách v podkládání textů vokálních děl J. S. Bacha

Bachovy někdy chybné citace textu a jeho četné korektury při podkládání textu v autografech partitur poskytují důležité poznatky o Bachově způsobu myšlení a o způsobu jeho práce. Lze uvést mnoho příkladů k objasnění otázek, jako zda byl Bach předem obeznámen s obsahem zhudebňovaných textů a zda je jeho hudba veskrze spjatá, případně vyložitelná jen textem? Existují případy, kdy se hudební řešení neohlíželo na poesii (a naopak)?

Joshua Rifkin: Pomalá věta z Bachova koncertu

Původní určení sinfonie ke Kantátě č. 156, která je také známá v jiné verzi jako střední věta Cembalového koncertu f moll BWV 1056, zůstalo dosud neobjasněno. Kritické úvahy nad prameny vedou ke zjištění, že obě skladby ukazují na střední větu (F dur) nějakého hobojového koncertu d moll. Krajními větami tohoto koncertu se zdají být obě sinfonie ke Kantátě č. 35, takže nyní lze rekonstruovat celé dílo.

Gerhard Herz: Lombardský rytmus v Bachově vokální hudbě.

Lombardský rytmus se v Bachových varhanní skladbách uplatňuje ve zvýšené míře od roku 1723 a po roce 1732. Nachazíme jej především v holdovacích kantátách pro saský dvůr, protože v Drážďanech byla tato slohová manýra velmi oblíbena. Instrumentální díla, především z let 1726–1742 ukazují rovněž Bachův zájem o tento nový módní stylový prvek, který se mu stal důležitou kompoziční složkou zvláště ve třicátých letech 18. století.

Elke Axmacher: Nález pramenů k textu Matoušových pašijí

Picander použil jako předlohy pro téměř polovinu svého zbásnění „Pašijí“

„Pašijová kázání“ roztockého theologa H. Müllera (1631–1676). Vzhledem k tomu, že Müllerova kázání měl ve své knihovně i Bach, lze předpokládat, že Bach také ovlivnil volbu této předlohy.

Carl Dahlhaus: Ke vzniku romantického výkladu Bacha

Přechod od forem myšlení 18. století k romantickým kategoriím a jejich ještě váhavé uplatnění na Bacha lze pozorovat u Triesta (AMZ 1801). Charakteristicky romantické výklady jsou u eklektika Triesta ještě propleteny s předsudky, které pocházejí z toho, jak se období sentimentalismu vypořádávalo s barokní tradicí. Zcela nepokrytě romantický výklad Bacha v některých rysech zřejmě podnětený Triestem razil E. T. A. Hoffmann.

Karl Heller: Friedrich Konrad Griepenkerl – Z neuveřejněných dopisů bachovského sběratele a vydavatele

Osm Griepenkerlových dopisů z let 1820–1849 Ferdinandu Augustovi Roitzschovi, Siegfriedu Wilhelmu Dehnovi a dalším příjemcům objasňuje Griepenkerlovu vydavatelskou činnost a ukazuje rozsah, povahu a míru zachovalosti jeho bachovské sbírky i jeho poměr ke tvorbě Wilhelma Friedemanna Bacha. Kam se ale poděl jeho častěji zmíněný rukopis se 72 neznámými Bachovými dvouhlasými fugami, zůstává nevysvětleno.

Robert L. Marshall: Poznámky k pozdějším dějinám starého Bachova souborného vydání: malá bibliografická hádanka

Studium dvou exemplářů jednotlivých vydání Kantáty č. 105 podle Bachova souborného vydání odhalilo, že oba exempláře se neshodují ani mezi sebou, ani s Bachovým souborným vydáním. Rozdíly v textu dokazují, že jedno z těchto „jednotlivých vydání“ bylo revidováno podle autografu partitury nezávisle na Bachově souborném vydání a jeho vydavatelem byl pravděpodobně A. Schering.

Rudolf Stephan: K tématu „Schönberg a Bach“

Ne náhodou je Bach nejčastěji citovaným skladatelem v Schönbergově „Nauce o harmonii“ (1911). Jak Bach tehdy Schönberga ovlivňoval, ukazuje autor na příkladu bachovské kompoziční sazby v „Náměsíčním Pierrotovi“ (1912). Dále autor pojednává o Schönbergově instrumentaci varhanního chorálu BWV 654 (1921), o jeho poznámkách k Schenkerově analýze Preludia es moll a o Schönbergových kritických poznámkách k tématu „Hudební obětiny.“